

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 7. Utrùm revelatio privativa sufficiat ad objectum formale fidei divinæ;
& an publica, ut sit objectum formale fidei divinæ, debeat proponi ab
Ecclesia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

ARTICULUS VII.

Utrum revelatio privata sufficiat ad obiectum formale fidei divine, & an publica, ut sit obiectum formale fidei divine, debeat proponi ab Ecclesia.

NOta. Revelatio distingui potest duplex, publica & privata. Revelatio publica est ea, quæ Prophetis & Apostolis facta est pro tota Ecclesia, & postea per universum orbem divulgata est. Revelatio privata est ea, quæ alicui vel aliquibus fit, non pro tota Ecclesia, sed pro ipsis solis. Itaque quoties Deus aliquid alicui revelat sine ordine ad Ecclesiam, cui Deus per eam, cui loquitur, velut per internuncium & legatum, vult tradi revelationem suam, est revelatio privata, ut cum Deus alicui Sancto revelat ipsum esse de numero prædestinatorum. Quod si Deus aliquid alicui revelat ex intentione, ut revelatio Ecclesiæ tradatur per eum cui fit, hoc ipso est publica revelatio.

Ex his autem patet revelationem privatam non esse confundendam cum spiritu privato hæreticorum, quem hæretici velut supremum iudicem controversiarum agnoscunt, nihilque aliud est, quam proprius cuiusque sensus, quo proprio iudicio pertinaciter adheret, aliorumque sententiam damnat: cum è contra revelatio privata sit vera revelatio, facta à Deo credibiliter sine ordine ad Ecclesiam.

RESPONSIO I.

Ad obiectum formale fidei divine sufficit revelatio privata, facta credibiliter.

Prob. Nam fides divina est actus, quo intellectus ex imperio voluntatis assentitur assensu super omnia certo veritati revelatæ propter primam veritatem revelantem. Sed voluntas potest imperare intellectui, ut assentiat assensu super omnia certo veritati revelatæ propter primam veritatem revelantem, etiam cum privatim revelat, modo sit evidenter credibile quod revelet: nam prima veritas revelans tam digna est assensu super omnia firmo, cum privatim revelat, quam cum revelat publice, modo revelet credibiliter. Ergo, &c.

Confirm. Quia revelatio privata tam sufficit ad obiectum formale fidei divine, quam revelatio publica: nam revelatio publica non est obiectum formale fidei divine, quia revelatio publica, sed quia revelatio divina, credibiliter proposita; & quod revelatio sit publica, est aliquid planè impertinens ad obiectum formale fidei divine, petiti ab intentione Dei volentis, ut revelatio, quæ sit immediatæ Prophetæ vel Apostolo, per eum velut internuncium tradatur Ecclesiæ.

RESPONSIO II.

Ad obiectum formale fidei divine non requiritur absolute, ut revelatio publica proponatur ab Ecclesia.

Prob. Nam ad obiectum formale fidei divine sufficit, quod Deus revelat, & sit credibile quod revelarit. Atqui sine propositione & autoritate Ecclesiæ potest revelare, & revelationem suam reddere evidenter credibilem per miracula, & alia signa ad id adhibita, ut manifestum est. Ergo, &c.

Confirm. Nam primi parentes, Abraham, Moyses, & multi alii crediderunt fide divina sine propositione & autoritate Ecclesiæ. Item sine propositione Ecclesiæ credit fide divina Evangelio Apostolus, ut ipse testatur in epist. ad Galatas, cap. 1. ubi ait, se non accepisse Evangelium ab homine, neque didicisse, sed accepisse per revelationem Jesu Christi. Item fide divina credimus ipsam Ecclesiam propter revelationem, nobis evidenter credibilem per motiva credibilitatis, distincta ab autoritate ipsius Ecclesiæ. Ergo, &c.

Obj. 1. illud Apostoli Rom. cap. 10. *Quomodo credent ei, quem non audierunt? Quomodo autem au-*

dient sine prædicante? Quomodo autem prædicabunt, nisi mittantur (ab Ecclesia scilicet, & legitimis ejus pastoribus?) *R.* Apostolum velle tantum, quod ad credendum mysteria fidei nostræ, prædicatio ordinariè necessaria sit, quod nemo sibi possit assumere munus & autoritatem prædicandi. Quocum tamen manet mysteria fidei nostræ credi posse sine propositione & autoritate Ecclesiæ. Nam 1. Deus potest sine ministerio pastorum Ecclesiæ, per se vel per Angelum instruere de rebus fidei ad salutem pertinentibus, instruere, inquam, hominem, quantum oportet ut credat. 2. Quamvis nemo autoritate privata possit sibi assumere munus prædicandi, & ad hoc opus sit missio vel ordinaria, accepta ab Ecclesia, vel extraordinaria, à Deo accepta immediatè, signis divinis confirmata, & approbata ab Ecclesia; potest nihilominus quilibet Christianus, licet nec à Deo nec ab Ecclesia ad hoc deputatus, potest, inquam, fidem suam ubique profiteri, & infidelibus privatim exponere, atque miraculis, Deo ipsi cooperante, evidenter credibilem reddere. Et verò hoc pacto multos infideles ad fidem convertos esse per servos & ancillas docent historiæ Ecclesiasticæ.

Obj. 2. Prædicatores fidei non possunt sine autoritate Ecclesiæ reddere sufficienter credibiles revelationes divinas. Ergo autoritas Ecclesiæ necessaria est ad credendum fide divina. *R.* Prædicatores fidei non possunt communiter sine autoritate Ecclesiæ reddere sufficienter credibiles revelationes divinas, quia cum communiter careant virtute patrandi miracula, aliave signa exhibendi, ex quibus sufficienter appareat ea, quæ annunciant, esse à Deo revelata, ordinariè non habent à se sufficientem credibilitatem, & ita ordinariè tenentur illam aliunde accersere: quod faciunt probando se veræ Ecclesiæ adherere, & se nomine ejus loqui, & doctrinam ejus exponere.

Obj. 3. Testimonium Ecclesiæ est medium ordinarium, necessarium ad majorem declarationem veritatum, quæ in Scripturis & traditionibus confusè tantum revelatæ sunt, itemque ad decidenda dubia, quæ in materia fidei oriuntur. Ergo, &c. *R.* ita esse. At 1. post majorem veritatum confusè revelatarum declarationem, factam per Ecclesiam, posset aliquis, nulla facta mentione Ecclesiæ, veritates illas proponere, & propositionem suam evidenter credibilem reddere, si haberet donum miraculorum. 2. Ut credantur fide divina veritates, quæ in Scripturis clarè revelantur, sufficit sine ullo interventu Ecclesiæ illarum annunciatio, facta credibilis per miracula, aliave argumenta.

Obj. 4. Secundum legem Dei ordinariam non creditur sine medio illo, quod Christus instituit, ut fidei dogmata propagarentur. Atqui tale medium, & quidem unicum, est propositio veritatum revelatarum, facta ex autoritate Ecclesiæ. Ergo, &c. *R.* neg. propositionem veritatum revelatarum factam ex autoritate Ecclesiæ, esse unicum medium à Christo institutum ad propaganda fidei dogmata: cum aliter quam per autoritatem Ecclesiæ possint annunciari, & interdum aliter annunciata fuerint cum sufficienti credibilitate ad credendum fide divina, ut jam notatum est.

Obj. 5. S. Augustinus, lib. contra epist. fundamenti cap. 5. sic ait: *Evangelio non crederem, nisi me Ecclesie Catholica commoveret autoritas; quæ sublata, nec jam Evangelio credere potero.* *R.* S. Doctorem verbis illis nihil aliud significare velle, quam sine testimonio Ecclesiæ se non habere sufficientem credibilitatem, quod Evangelium constans tot libris, capitulis, versiculis, &c. sit verè divinum, & ex omni parte canonicum. Quod rectè dictum esse à Sancto Doctore agnoscimus: nam quod Evangelium (idem dic de reliqua Scriptura sacra) in omnibus suis partibus sit verè divinum & canonicum, ordinariè non constat sufficienter, nisi per Ecclesiæ testimonium: quamvis hoc ipsum, sicut & aliæ veritates revelatæ, per aliam viam posset fieri evidenter credibile; ut si quis ad probandum quod Evangelium sit

sit in omnibus suis partibus canonicum & divinum, pararet aliquod miraculum.

Obj. 6. Omnis assensus fidei divinæ resolvitur essentialiter in propositionem & auctoritatem Ecclesiæ, tanquam in partem objecti formalis. Ergo nullus assensus fidei divinæ potest esse sine propositione Ecclesiæ. *R. neg. ant.* Nam assensus fidei divinæ essentialiter resolvitur in primam veritatem revelantem, tanquam in objectum formale adequatum. Prima autem veritas revelans, quæ talis, potest sine auctoritate Ecclesiæ sufficienter proponi ad credendum, & quoadque proposita est.

DISPUTATIO II.

De objecto materiali fidei divinæ.

ARTICULUS I.

Utrum objectum materiale fidei divinæ sit necessario verum.

Nota. Objectum materiale fidei divinæ adequatè sumptum, consistit in collectione omnium veritatum revelatarum à Deo. Dividitur, vel totum in partes, in objectum attributionis, & attributum. Objectum attributionis est illud, ad quod cetera revelata referuntur, & est Deus cum sui perfectionibus: nam reliqua omnia idèd revelata sunt, & per fidem creduntur, ut Deus ejusque perfectiones melius cognoscantur. Unde reliqua omnia revelata dicuntur & sunt objectum attributum fidei.

Item objectum materiale fidei dividitur, vel totum in partes, in veritates primarias, & secundarias. Veritates primariæ sunt illæ, quarum fides ad salutem necessaria est, & vocantur Articuli fidei; quorum præcipui in Symbolo Apostolorum continentur. Veritates secundariæ sunt illæ, quas ad salutem consequendam necesse non est credere, sed factis est, si non discedantur, aut in dubium revocentur: neque idcirco dici possunt inutiliter revelatæ, quia suo modo conducere possunt ad manifestandas perfectiones divinas, puta ut partes integrales historiae declarantis providentiam, & bonitatem, vel aliam aliquam perfectionem divinam.

Nota iterum. Inter veritates revelatas aliæ sunt per se absolute necessariae, ut quodd Deus sit unus in essentia, & trius in personis; quodd sit omnipotens, æternus, &c. Aliæ verò sunt secundum se omnimò contingentes, ut quæ revelata sunt de incarnatione, de vita & miraculis Christi, &c. Unde sumitur occasio querendi utrum res à Deo revelatæ, saltem prout subsunt divinæ revelationi, ita sint necessariò veræ, ut qui credit rem revelatam propter revelationem divinam, nec fallatur, nec falli possit unquam.

RESPONSIO.

Res à Deo revelatæ, quatenus subsunt divinæ revelationi, sunt infallibiliter veræ infallibilitate absoluta.

Prob. Absolute impossibile est res à Deo revelatas, falsas esse ex hypothesi revelationis. Ergo, &c. *Prob. ant.* Si possibile est res à Deo revelatas, falsas esse ex hypothesi revelationis, possibile est Deum revelare falsum. Atqui absolute impossibile est Deum revelare falsum. Ergo, &c. *Prob. min.* Si possibile est Deum revelare falsum, vel quia potest judicare de rebus aliter quàm sunt, & ita falli circa id quod revelat; vel quia potest loqui de rebus contra iudicium suum, & ita fallere circa id quod revelat. Neutrum dici potest. Non primum, nam aliqui Deus non erit infinite sapiens. Non etiam secundum, nam aliqui Deus non habebit summam veracitatem, nec summam auctoritatem in dicendo, & ita non erit ens, quo nihil melius cogitari potest.

Confirm. utraque pars. Quia esse infinite sapientem, esse summè veracem, habere summam in dicendo

auctoritatem, sunt perfectiones simpliciter simplices, proindeque clarè continentur in integra idea entis summè perfecti, & quo nihil melius cogitari potest. Ergo nec falli, nec fallere posse, clarè continetur in integra idea entis summè perfecti, & quo nihil melius cogitari potest. Ergo nec falli, nec fallere posse, essentialiter convenit Deo. Unde non minus verè quàm eleganter dicit Augustinus lib. 1. de Symbolo c. 1. *Deus omnipotens est, & cum sit omnipotens, mori non potest, falli non potest, mentiri non potest, & quod Apostolus ait, negare se ipsum non potest. Quàm multa non potest, & omnipotens est: Et idèd est omnipotens, quia ista non potest: nam si mori posset, non esset omnipotens, si mentiri, si falli, si inique agere non esset omnipotens: quia si hoc in eo esset, non fuisset dignus qui esset omnipotens.*

Obj. 1. Multa Scripturæ loca sunt contradictoria. Ergo & falsa ex aliqua parte: nam ex duobus contradictoriis unum est verum, & alterum falsum. *Nego ant. Probabis.* Genes. cap. 4. v. 9. dicitur: *Noe vir iustus, atque perfectus fuit in generationibus suis, cum Deo ambulavit.* Et v. 12. *Omnis caro corrumperat viam suam super terram.* Item Genes. cap. 1. scribitur Deum creasse mundum sex diebus: Ecclesiastici verò cap. 18. creasse omnia simul. Item Gen. cap. 32. Jacob ait, *Vidi Dominum facie ad faciem.* Et Exodi cap. 20. dicit Deus: *Non videbit me homo, & vivet.* Item Ezech. cap. 18. legitur: *Filius non portabit iniquitatem patris:* Et Exodi cap. 20. Deus ait se visitare iniquitatem patrum in filios usque in tertiam & quartam generationem. Item Job cap. 1. confitetur se peccasse: *Peccavi, quid faciam tibi, o custos hominum?* Et cap. 27. contrarium affirmat. *Neque, inquit reprehendit me cor meum in omni vita mea.* Item Paulus Rom. cap. 3. sic habet: *Arbitramur iustificari hominem sine operibus legis:* & Jacobus epist. suæ cap. 2. *Videatis quia ex operibus iustificatur homo, & non ex fide tantum.*

R. ad 1. Cum dicitur, *Omnis caro corrumperat viam suam;* tò, omnis summi in suppositione restricta. Pro quo nota, Deum in Scripturis non semper uti propositionibus universalibus in rigore metaphysico, sed interdum uti in sensu morali, in quo parum pro nihilo reputatur, & dicitur omne aut totum id quod ferè totum est. *R. ad 2.* sensum Ecclesiastici esse Deum esse æquè omnium rerum creatorem, quamvis non eodem tempore, sed successivè creaverit. *R. ad 3.* Jacob loqui de visione Dei sub specie externa & sensibili, Deum verò de visione essentiali suæ in se ipsa. *R. ad 4.* Deum in primo loco loqui de poena spiritali, & in secundo de poena temporali. *R. 5.* in primo loco agi de peccatis levibus, & in secundo de gravibus. *R. ad 6.* Paulum loqui de operibus merè naturalibus, Jacobum verò de operibus factis ex fide & gratia Christi.

Obj. 2. Habentur in Scripturis variæ prædictiones & promissiones, quæ non fuerunt impletæ. Item Gen. cap. 4. Deus affirmavit Caino eum non esse occidendum, & tamen à Lamech occisus est. Item Joan. c. 7. v. 8. Christus asserit se non ascensurum esse ad diem festum, & tamen ascendit, ut constat ex eod. c. v. 10.

R. ad 1. prædictiones & promissiones illas fuisse conditionatas; unde mirum non est, quod conditione non purificata, non fuerint impletæ.

Nota obiter, promissiones, sicut & comminationes divinas, sæpè specietenus absolutas esse, in eisque subintelligendam conditionem aliquam, vel exceptionem. Non tamen ad quemlibet pertinet ejusmodi condiciones vel exceptiones promissionibus aut comminationibus divinis apponere; sed ut asserantur, debent constare vel ex ipsa Scriptura, vel ex Traditione, vel ex authentica Ecclesiæ declaratione, vel ex ipsa evidentia propositionis, qua promissio vel comminatio continetur, vel denique ex gravi aliqua & evidenti ratione, abique ullo inconvenienti.

R. ad 2. Deum non respondisse Caino eum non esse occidendum, sed eum non esse occidendum impune, ut patet ex ipso textu: nam Caino dicenti;

Om-